

ANDRZEJ
MALESZKA

MAGICZNE
DRZEWO

CZERWONE
KRZESŁO

АНДЖЕЙ МАЛЕШКА
МАГІЧНЕ
ДЕРЕВО

ZRÓB PREZENT
DZIECKU
Z UKRAINY

CAŁKOWITY DOCHÓD
PRZEZNACZONY NA
POMOC UKRAINIE

ЧЕРВОНИЙ
СТІЛЕЦЬ

Książka powstała dzięki współpracy Wydawnictwa Znak i Wydawnictwa Urbino, przy wsparciu Andrzeja Maleszki.

Całkowity dochód ze sprzedaży książki zostanie przeznaczony na pomoc Ukrainie za pośrednictwem Polskiej Akcji Humanitarnej.

Ze swoich zysków z wydania książki zrezygnowali: autor Andrzej Maleszka, Empik, księgarnia znak.com.pl oraz Wydawnictwo Znak Emotikon.

Книга створена завдяки співпраці видавництва “Знак” та видавництва “Урбіно”, за підтримки Андрєя Малєшки.

Весь прибуток від продажу книги буде спрямований на допомогу Україні за посередництвом Польської гуманітарної акції.

Від свого прибутку від видання книги відмовились: автор Анджеј Малєшка, Емпік, книгарня “Знак” та видавництво “Знак Емотікон”.

ISBN 978-83-240-8573-6

Książki z dobrej strony: www.znak.com.pl

Spółeczny Instytut Wydawniczy Znak, 30-105 Kraków, ul. Kościuszki 37

Dział sprzedaży: tel. (12) 61 99 569, e-mail: czytelnicy@znak.com.pl

Wydanie II (Znak), Kraków 2022

Printed in EU

АНДЖЕЙ МАЛЕШКА

МАГІЧНЕ ДЕРЕВО

Перекладено за виданням:

Andrzej Maleszka. Magiczne Drzewo. Czerwone krzesło. – Kraków :
Spółeczny Instytut Wydawniczy Znak, 2015.
Text © copyright by Andrzej Maleszka, 2015
Cover and illustrations © Andrzej Maleszka, 2015

Малешка Анджей

М 18 Магічне Дерево. Червоний стілець [Текст] : повість : для мол. та серед. шк. віку/ Анджей Малешка; пер. з пол. Божени Антоняк; худож. Анджей Малешка. – Львів : Урбіно, 2017. – 288 с. : іл.

ISBN 978-966-2647-39-6

Буря звалила величезного старого дуба. То було Магічне Дерево, з якого люди виготовили сотні предметів, і кожен з них зберіг частинку магічної сили. Серед них був і червоний стілець.

Неймовірні пригоди, небезпека й магія... Світляний міст і велетенська хвиля цунамі. Летючий будинок, здоровенний лев і сотня чарівних собак! Фантастична розповідь про дітей, які знайшли стілець, що виконує бажання. І добрі, і погані...

Перша частина зі знаменитого циклу Анджея Малешки «Магічне Дерево».

УДК 821.162.1-3
ББК Ш5(4П)6-644

© Видавництво «Урбіно»,
українське видання, 2017
© Божена Антоняк, переклад, 2017

Всі права застережено

АНДЖЕЙ МАЛЕШКА
МАГІЧНЕ
ДЕРЕВО

ЧЕРВОНИЙ СТІЛЕЦЬ

ПЕРЕКЛАД З ПОЛЬСЬКОЇ
БОЖЕНИ АНТОНЯК

znak emotikon

Краків 2022

Діти зайняли ціле купе у вагоні першого класу. Кукі захоплено роздивлявся дивовижні пристрої: світильники, заховані в спинках крісел і маленькі полички для напоїв, які висувалися, щойно натиснеш на кнопку. Стілець, для якого забракло місця на полиці, поставили в коридорі, відразу за дверима. Філіп сів навпроти малої тітки, яка неприязно дивилася на нього.

– Тітонько, якщо ми хочемо жити в згоді, доведеться тобі дотримуватися правил, – рішуче сказав він. – По-перше, тобі не можна чіпати стілець.

– По-друге, ти мушиш нас слухатися, – додав Кукі.

– Ніколи я вас не слухатимусь! – сердито закричала тітка.

– Якщо ти нас не слухатимешся, ми тебе ніколи не відчаруємо.

Тітка люто засопіла й надягла темні окуляри.

Коридором останнього вагону йшов Макс і зазиравав до кожного купе. Уважно розглядав пасажирів, бо не був певен, чи діти не перетворилися на когось іншого.

Тим часом у наступному вагоні Філіп поставив у крісло кошика, повного апельсинів, солодоців, бутербродів і пляшок із соками.

– Я вичарував харчі й кілька настільних ігор. Лише для нас!

Діти кинулися відкривати торбинки з їжею й напої. Мала тітка заздро дивилася на них. Вона зголодніла, і їй хотілося пити.

Тоська глянула на неї. Узяла помаранчу та яблучний сік і простягла тітці.

– Візьми. Це тобі.

Дівчинка прийняла дарунок, але «дякую» не сказала.

– Як ви це робите? – спитала вона.

– Як робимо що?

– Ну, оті чари.

Кукі гордо глянув на неї й відповів:

– Ми можемо зробити все.

– Але як? Треба проказати якісь особливі слова?

– Ні. Просто сісти на стільці, сказати, чого хочеш і все отримаєш.

– Навіщо ти їй усе розповів?! – зойкнула Тоська. – Тепер доведеться постійно за нею стежити!

Тітка переможно глянула на них.

– Однаково не встежите!

Проте Філіп засміявся й сказав:

– Заспокойся, тітонько. Я встановив на стілець блокаду.

– Що встановив? – здивовано запитав Кукі.

– Блокаду. Я наказав, щоб вона не змогла сама себе відчарувати. Це можемо зробити лише ми.

Тітка розсердилася й жбурнула в нього шкуринкою помаранчі.

Двері між вагонами із сичанням розсунулися. Макс насилу протиснувся, бо химерні черевики ускладнювали йому ходіння у вузьких місцях. Обережно роззирнувся.

І побачив червоного стільця, який стояв у протилежному кінці коридору! Макс почав скрадатися до нього. Лише кілька кроків ділило його від мети, як раптом почулося:

– Будь ласка, покажіть ваш квиток.

Макс рвучко обернувся. За ним стояло двоє кондукторів. І підозріливо роздивлялися його.

– У мене немає квитка, – відповів Макс. – Я не встиг купити.

– Зрозуміло. Ви можете купити його зараз.

– Я забув удома гаманець.

– Тоді пройдіть, будь ласка, з нами.

Макс глянув на червоного стільця й розлючено рушив за кондукторами.

Не маючи й гадки про загрозу, діти грали в «Монополію». Семирічна тітка участі в грі не брала, але спостерігала за нею із цікавістю.

– Купую готель за двісті, – сказав Кукі, кладучи на гральне поле купку пластикових жетонів.

– Ні! – загукала тітка. – Треба було купити електростанцію.

Кукі зиркнув на поле. Справді, він помилився. Але, звісно, зізнаватися в цьому не

збирався. Він обернувся до дівчинки й зневажливо сказав:

– Тітонько, ти на цьому не розумієшся.

– Розуміюся! – спалахнула семирічна дівчинка. – Я – директорка банку, от уже двадцять років, і знаю, що вигідно, а що ні. А ти зі мною не сперечайся, молокососе!

Кукі теж розсердився.

– Слухай, тітонько! Ми з тобою не граємо, бо ніхто з нас тебе не любить!

Тоська смикнула брата за рукав.

– Кукі, не кажи так! Їй лише сім років.

– Ні, не сім. Їй сорок років. Я її не люблю, і ви теж. Отже, ніхто її не любить.

Цієї миті двері купе відчинилися, і досередини зазирнула кондукторка.

– Доброго дня, – і уважно глянула на дітей. – Ви подорожуєте самі?

– Так, – відповів Філіп.

– А де ваші батьки?

– Ми якраз до них їдемо.

Кондукторка хотіла щось сказати, але тут підхопилася тітка. Підбігла до кондукторки й схопила її за руку.

– Вони брешуть. Вони мене викрали! Рятуйте мене.

– Що таке? – кондукторка здивовано глянула на дівчинку.

– Це викрадачі й шахраї! Рятуйте мене!

Тося схопила тітку й посадила її в крісло. Затулила їй рота й пояснила:

– Вона вигадує. У цієї дитини бурхлива фантазія. І взагалі, вона трохи дивакувата й надто нервова.

Кондукторка непевно дивилася, як дівчинка намагається випручатися з Тосиних рук.

– Ви нею опікуєтесь?

– Це я ними опікуюся! – горлала тітка, штурхаючи Тосю.

Філіп нахилився й прошепотів:

– Будь тихо, тітонько, бо перетворимо тебе на павука.

Кондукторці весь цей цирк уже набрид.

– Покажіть мені квитки.

Філіп підвівся. Кондукторка загородила йому шлях до стільця.

– Зараз я покажу квитки. Мені лише треба сісти на тому стільці.

Тітка верескнула:

– Не дозволяй йому сідати на стільці. Він перетворить тебе на тарантула!

До купе зазирнув інший кондуктор.

– Що тут відбувається?

Кондукторка знизала плечима.

– Дітлахи зайцями їдуть.

Філіп бачив, що ситуація стає небезпечною.

І рушив у бік стільця.

– Я хочу там сісти.

Кондукторка загородила йому дорогу і, – який жах! – сама всілася на червоному стільці.

– А я хочу, хлопче, щоб ти мені сказав правду, що тут діється.

Коридором мов вихор пролетів, неначе раптом хтось розчахнув усі вікна. У кондукторів з голів здмухнуло кашкети, водночас Філіп підхопився й виструнчився, мов солдат перед генералом.

– Філіпе, нічого не кажи! – скрикнула Тося.

Та було запізно. Чари вже діяли, і Філіп заговорив, наче робот:

– Увага! Кажу щиру правду. Ми не маємо квитків. Це наша тітка. Здається, їй сорок ро-

ків. Ми її зменшили. Цей стілець може вичарувати все, навіть атомну бомбу. Це вся правда.

Виснажений Філіп упав на сидіння. Кондуктори приголомшено втупилися в нього, а тоді вибухнули реготом.

– Та й фантазія ж у дитини!

Кондукторка зручніше вмостилася на магічному стільці.

– Що, з дому втекли, еге ж?

Діти мовчали.

– Я теж колись дременула з дому. А знаєте, чому? Бо тато не хотів купити мені собаку! Я заховалася на горищі й кричала звідти: «Хочу собаку. Хочу сто собак...»

Кукі нажахано вигукнув:

– Не кажіть цього!!!

Кондукторка здивовано глянула на нього:

– Але чому?

І раптом почулося тихеньке скавуління.

– Ох, відчуваю, що будуть проблеми, – прошепотів Кукі.

І проблеми почалися дуже швидко. Перша проблема визирнула з торби кондукторки. То було маленьке цуценя породи боксер. Воно

виглядало дуже милим, але жінка дивилася на нього налякано, наче перед нею була отруйна кобра. Вона не встигла навіть як слід роздивитися песика, бо друга проблема вилізла з кишені її форми. Цього разу то був маленький йорк, який тоненько дзявкнув. І негайно зусібіч йому відповів гучний гавкіт.

Кондукторка схопилася на ноги.

– Чиї це собаки?

– Ваші, – відповів Філіп. – От ви й отримали свої сто собак.

У вагоні почалася паніка. Кричали пасажирі, які побачили, що із валіз і сумок з лептопами почали вилазити собаки. Далматини, бульдоги, такси, хаскі й веселі дворняжки з'являлися невідомо-звідки. Вистрибували на коліна й вилазили на голови людям, метляючи хвостами й лизькаючи їхні носи. Кондуктори в паніці вибігали в коридор. Але й тут клубочилася сила-силенна собак – великих і малих. І всі вони гавкали, стрибали, чухалися й бавилися одне з одним.

Діти захоплено дивилися на цуценят. Нарешті Тося отямилася.

– Філіпе, скасуй це.

Але чарів уже не можна було скасувати. Сто собак розбіглося по всьому потягу й вони опинилися поза полем зору. Пасажири метушилися коридором або зачинялися в купе.

– Ушиваймося звідси! – вигукнула Тоська.

Філіп сів на стільці й наказав:

– Хочу, щоб цей потяг зупинився!

Завищали гальма, і потяг зупинився посеред поля. Філіп миттю відчинив двері й вистрибнув на насип. Тося й Кукі стрибнули за ним. Тільки маленька тітка не могла наважитися. У неї були високі підбори й досить короткі ніжки.

– Ну ж бо! Стрибай, яbedo противна!

Нарешті тітка стрибнула. Кукі спіймав її за руку, рятуючи від падіння.

Потяг рушив і невдовзі зник за поворотом. Та собачий гавкіт було чутно ще довго.

Діти залишилися самі. Перед ними простяглося велике пустище, поросле сухою травою й жовтими квітами. Далі виднів ліс. І жодного дому чи дороги. Тося обернулася до братів і невпевнено запитала:

– Як ми звідси виберемося?

Тим часом Макс, почувши, що поїзд гальмує, кинувся до вікна. Побачив стілець і дітей на насипу, і хотів за ними стрибнути, але до нього підбіг великий доберман і грізно загарчав.

– Геть, забирайся! – гаркнув Макс.

Доберман вишкірив ікла й почав наближатися. Чоловік утік до туалету й захряснув за собою двері. Пес кинувся на них, голосно гавкаючи й хапаючи зубами клямку. Потяг їхав усе швидше. І тоді Макс щосили вдарив ногою у вікно. Шибка розлетілася на друзки, а чоловік на ходу вистрибнув з поїзда й скотився з насипу.

Перша частина зі знаменитого циклу „Магічне Дерево”

Буря звалила величезного старого дуба. То було Магічне Дерево, з якого люди виготовили сотні предметів, і кожен з них зберіг частинку магічної сили. Серед них був і червоний стілець.

Неймовірні пригоди, небезпека й магія... Світляний міст і велетенська хвиля цунамі. Летючий будинок, здоровенний лев і сотня чарівних собак! Фантастична розповідь про дітей, які знайшли стілець, що виконує бажання. І добрі, і погані...

Magiczne Drzewo. Czerwone krzesło w przekładzie na język ukraiński

Powieść z bestsellerowego cyklu *Magiczne Drzewo*

Niesamowite przygody, niebezpieczeństwa i magia... Most ze światła i wielka fala tsunami. Latający dom, olbrzymi lew i sto wyczarowanych psów! Fantastyczna opowieść o dzieciach, które znalazły krzesło spełniające życzenia. Te dobre i te złe...

**CAŁKOWITY DOCHÓD ZE SPRZEDAŻY KSIĄŻKI
ZOSTANIE PRZEZNACZONY NA POMOC UKRAINIE
ZA POŚREDNICTWEM
POLSKIEJ AKCJI HUMANITARNEJ.**

**ZE SWOICH ZYSKÓW Z WYDANIA KSIĄŻKI ZREZYGNOWALI:
AUTOR ANDRZEJ MALESZKA,
EMPIK, KSIĘGARNIA ZNAK.COM.PL
ORAZ WYDAWNICTWO ZNAK EMOTIKON.**

CENA **34,99 zł**

znak emotikon

znak
KSIĘGARNIA